

ЧЕРНІВЕЦЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ ЮРІЯ ФЕДЬКОВИЧА**ЮРИДИЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ****ДЕКАН ФАКУЛЬТЕТУ**

Петро Станіславович Пацурківський - випускник історичного факультету (1975), професор, завідувач кафедри конституційного, адміністративного і фінансового права.

Народився 4 січня 1953 р. у с Козині на Хмельниччині у багатодітній селянській родині. З відзнакою закінчив Чернівецький університет. Трудовий шлях розпочав з посади асистента у рідному університеті, потім працював старшим викладачем, доцентом кафедри політології. Згодом Петра Станіславовича було обрано деканом юридичного факультету Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича.

У 1995 р. без відриву від виробництва закінчив юридичний факультет Київського національного університету імені Тараса Шевченка, здобувши другу вищу освіту. Через три роки захистив докторську дисертацію «Проблеми загальної теорії фінансового права в умовах переходу до ринкової економіки». У 2000 р. здобув учене звання професора кафедри конституційного, адміністративного і фінансового права.

Під керівництвом П. С. Пацурківського у Чернівецькому університеті створено потужний юридичний факультет, викладачі, аспіранти та співробітники якого за період своєї новітньої історії захистили 5 докторських і 54 кандидатські дисертації.

Професор П. С. Пацурківський на факультеті відкрив аспірантуру та докторантуру, особисто підготував дев'ять кандидатів юридичних наук. Ним засновано Чернівецьку школу фінансового права, визнану не лише в Україні, а й за її межами. Петро Станіславович став ініціатором розроблення й автором природно-позитивної доктрини фінансового права.

До провідних факультетів Чернівецького університету належить і юридичний, який нині розвивається найдинамічніше порівняно з іншими і є певною мірою феноменом в Україні. За півтора десятка років відроджений факультет уже домігся розвиненої та стабільної інфраструктури, заслуженого наукового визнання в нашій державі та за її межами, має потужний викладацький склад і вважається у регіоні безперечним лідером серед абітурієнтів.

Австрійський період розвитку факультету (1875 -1918). Факультет правознавства та державознавства було відкрито взимку 1875-1876 н. р. Як і в усіх австрійських університетах, до навчального курсу належали право, судочинство та державознавство. Обов'язкові й факультативні дисципліни були в кожній правовій групі. У галузі права, наприклад, обов'язковими для вивчення були: римське право, історія австрійської держави, філософія. До обов'язкових дисциплін судочинства та державознавства входили австрійське цивільне право і судочинство, австрійське кримінальне право і судочинство, австрійське торгове та вексельне право, загальне й австрійське адміністративне право, політична економія, наука про фінанси (з особливою увагою до австрійського фінансового законодавства), філософія права, порівняльна й австрійська статистика.

На факультеті діяли два семінари з окремими відділеннями. Правознавчий семінар охоплював відділення римського, німецького та церковного права, австрійського приватного та кримінального права, цивільного процесу. До державознавчого семінару належали відділення народного господарства, статистики, державного права управління, зокрема міжнародне право. Таке відділення - фактично самостійний інститут зі своїм керівником, професором та окремою бібліотекою.

Вивчення кожної із зазначених наук завершувалося державним іспитом. Одні державні іспити з 1893 р. давали можливість здобути ступінь доктора права, інші відкривали шлях до державної служби. Іспити приймали державні комісії, очолювані переважно представниками крайових органів управління та судочинства.

Організація семінарів на відділеннях постійно вдосконалювалася. До послуг студентів факультету була спеціальна література, фонд якої наприкінці 1899 р. у бібліотеці університету налічував 27800 примірників правової та державознавчої літератури.

На посаду ординарного професора німецького права був запрошений професор Герман штадської правової Академії Ф. фон Ліблой. Ординарним професором римського та канонічного права став запрошений із Гейдельберга екстраординарний професор Ф. Феріпг. Кафедру австрійського цивільного права очолив приват-доцент Віденського університету Л. Шіффнер, а кафедру кримінального права та процесу приват-доцент Гейдельберзького університету К. Гіллер. Звання ординарного професора цивільного процесу, торгового і вексельного права було надано міністром освіти Штремайером радникові крайового суду в Чернівцях Костянтину Томащуку, який у 1875 р. прийняв інавгурацію як ректор університету. Оскільки йому як багаторічному депутатові парламенту часто доводилося відлучатися до Відня, судовий ад'юнкт Львівського крайового суду, приват-доцент Львівського університету, доктор Р. Ганпштейн був запрошений на посаду екстраординарного професора з названих дисциплін. Ще одну кафедру політичної економії очолив професор Балтійського політехнікуму в Ризі Ф. Кляйнвехтер.

Географія запрошень, як бачимо, була досить широкою: Відень, Інсбрук, Рига, Львів, Гермапштадт, Гейдельберг та ін.

Запрошені до університету професори започаткували навчальні, наукові та громадсько-політичні традиції на факультеті. Згодом під їх керівництвом виріс викладацький потенціал, окремі представники якого зробили б честь кожному юристу Європи.

Чверть століття тривав чернівецький період науково-педагогічної діяльності Євгена Ерліха (1862-1922 рр.). Уродженець Чернівців, він здобув вищу правову освіту у Віденському університеті (1886). Деякий час займався у Відні адвокатською практикою, поєднуючи її з вивченням проблем загальної теорії права та римського права. За опубліковану у 1893 р. у Берліні працю «Мовчазне волевиявлення» був удостоєний наступного року звання приват-доцента. З листопада 1896 р. Є. Ерліх професор римського права у Чернівецькому університеті. Тут його було обрано деканом правничого факультету (1901), ректором університету (1906). Світове визнання серед теоретиків права професору Є. Ерліху принесли дослідження в галузі соціології права, які виклав у 70 друкованих працях, найвизначніша з яких «Основи соціології права».

Не менш плідною була його викладацька діяльність. Особливо великої популярності надали Є. Ерліху створені ним у Чернівецькому університеті «семінари живого права», яким передувало глибоке вивчення звичаєвого права тогочасної Буковини, населеної представниками багатьох етнічних груп. Професор Є. Ерліх дійшов висновку, що лише третина норм австрійського цивільного кодексу застосовувалась у правовому житті краю. Отже, обґрунтовувалась основоположна ідея вченого про те, що право не в законах, а в суспільстві. За повної зайнятості в університеті (15 годин занять на тиждень) професор Є. Ерліх брав активну участь у поширенні правових знань серед населення, з року в рік викладаючи теорію права на народних курсах. Будучи обраним до Чернівецької міської громадської ради, докладав багато зусиль для вирішення невідкладних проблем міста, поліпшення міського самоврядування. Для читання лекцій про «живе право» у 1914 р. його було запрошено до Чиказького університету (США), а в 1918 р. - під час перебування у Швейцарії він виступав на зібраннях спілок юристів Берна, Цюріха.

У 1918 р. Буковину окупувала Румунія. Перетворення німецького університету в Чернівцях на румунський докорінно змінило умови навчання і викладання на юридичному факультеті. У всіх державних установах і громадських місцях потрібно було розмовляти тільки румунською. Службовці нерумунської національності мали складати спеціальний

іспит з румунської мови. Хто не досить вільно володів нею, негайно звільнявся з державної посади. За таких умов викладачі факультету - нерумуни - визнали за краще залишити викладацьку роботу. Серед них був і Є. Ерліх. Наприкінці 1921 р. професор Ерліх переїхав до Бухареста, а звідти - до Відня, де і помер 2 травня 1922 р.

Започаткований Є. Ерліхом соціологічний напрям у юриспруденції утвердився в більшості країн світу. Розвивається він і в Україні, в тому числі на відродженому юридичному факультеті. Вже вийшли друком три випуски «Ерліхівського збірника», захищено 1 і підготовлено до захисту 3 дисертації з проблем соціології права на здобуття вченого ступеня кандидата юридичних наук.

У 1897-1902 рр. на кафедрі кримінального права Чернівецького юридуку працював ще один видатний юрист, один із фундаторів криміналістики та судової психології професор - Ганс Гросс. Понад 20 років Г. Гросс обіймав посаду слідчого. Підсумком глибокого наукового осмислення досвіду цієї роботи, наполегливого вивчення хімії та фізики, ботаніки та зоології, фотографії та мікроскопії став «Порадник для судових слідчих, чинів загальної і жандармської поліції», (1893) - перша наукова вершина професора. Він приніс йому світове визнання. Ще в ХІХ ст. «Порадник...» чотири рази перевидавався німецькою мовою, а до кінця життя вченого - майже всіма європейськими мовами. Вже після переїзду професора Г. Гросса до Чернівців, у 1898 р. вийшло третє видання книги під назвою «Порадник для судових слідчих як система криміналістики». У ньому в науковий обіг вперше було введено термін «криміналістика» для позначення нової самостійної юридичної науки, під якою професор Г. Гросс розумів науку про факти у кримінальному праві. Вивчення реалій та оцінювання результатів цього дослідження - мета і завдання криміналістики. До змісту криміналістики Г. Гросс відносив учення про виявлення, вивчення та використання речових доказів, дослідження окремих видів злочинів і побуту злочинців. Об'єктом криміналістичного вивчення Г. Гросс визначив злочинну діяльність. Він систематизував усі відомі на той час засоби та прийоми роботи з доказами, розробив низку нових рекомендацій щодо дослідження слідів, заклав основи методики розкриття і розслідування окремих злочинів.

На юридичний факультет Чернівецького університету Г. Гросса було запрошено як ординарного професора кримінального права та кримінального процесу. Крім лекцій із цих дисциплін професор Гросс читав спецкурс із тюремного права. У 1899 р. він очолив кафедру кримінального права та кримінального процесу, у 1899-1900 н. р. був деканом факультету. У 1902 р. Г. Гросс став професором Празького університету, а в 1905 р. - університету Граца. За участь у реформі австрійського кримінального права та судочинства професор Г. Гросса було нагороджено орденом «Залізної корони» (1908). У 1912 р. він заснував перший у світі університетський криміналістичний інститут, який став зразком для відкриття подібних установ в університетах Європи й Америки і в якому сформувалася так звана Грацька школа криміналістики.

Широке визнання здобув заснований у Граці музей криміналістики, з 1898 р. почав видаватися журнал «Архів для кримінальної антропології і криміналістики» (тепер «Архів для криминології»), що до 1902 р. редагувався у Чернівцях і був єдиним на той час виданням з криміналістики. Професор Г. Гросс помер 9 грудня 1915 р., похований у рідному м. Граці.

Із юридичним факультетом Чернівецького університету пов'язаний ранній етап наукової кар'єри одного з найвідоміших економістів та соціологів ХХ ст. - Йозефа Алоїза Шумпетера (1883 - 1950 рр.). Після престижного Терезіанського ліцею Йозеф протягом 1901-1906 рр. навчався на факультеті права і політичних наук Віденського університету. Здобувши ступінь доктора права, деякий час займався юридичною практикою в Єгипті.

Але Й. Шумпетер вирішив присвятити себе не праву, а вивченню економічної теорії. У 1908 р. у Лейпцигу була опублікована перша велика теоретична праця Й. Шумпетера «Суть і головний зміст теоретичної політекономії», що стала формальною підставою для призначення 25-річного науковця на посаду позаштатного професора правничого факуль-

тету Чернівецького університету, на якому викладались і дисципліни економічного профілю. У Чернівцях Й. Шумпетер працював неповні два навчальні роки. Вже тоді коло його наукових інтересів було дуже широким, про що свідчить простий перелік нормативних курсів та спецкурсів, які він читав: «Фінансова наука», «Національна економія», «Народно-економічна політика», «Австрійське фінансове право», «Гроші, кредит і банки», «Аналіз Бем-Баверком економічних процесів», «Соціальне страхування у взаємозв'язку із торговою і фінансовою політикою». Й. Шумпетер вів також «Семінар із національної економії та фінансової науки», просемінар «Вправи з аналізу газетних повідомлень на економічні теми, особливо про процеси на ринку грошей».

Протягом 1910-1911 рр. Й. Шумпетер написав свою другу велику працю «Теорію економічного розвитку». Попри всю суперечливість викликаних оцінок, вона принесла Й. Шумпетеру світове визнання в галузі економічної теорії.

У Чернівцях він також написав низку статей, що набули великого значення для його наступних економічних і соціологічних досліджень.

Й. Шумпетера називають представником то австрійської школи, то англо-американської. Але мають рацію ті, хто вважає, що як людина і науковець він, перш за все, - громадянин світу, який ніколи не любив говорити про свою національність чи школу. Пам'ятають про нього і в Австрії, і в США, і в Україні. У 1998 р. у Чернівецькому університеті було проведено першу наукову конференцію, присвячену вивченню та застосуванню наукової спадщини видатного економіста. Друга така конференція відбулась у 2003 р.

Десять разів представники юридичного факультету в австрійський період історії університету обирались ректорами. Окрім згадуваних вже К. Томащука та Є. Ерліха, ректорами у різний період були Ф. фон Ліблой, К. Гіллер, Г. Зінгер, Ф. Кляйпвехтер, Е. Груза, А. Скедль, В. Горбах, К. Адлер.

Абсолютну більшість викладачів факультету за національністю становили німці (хоча були й окремі представники інших націй, наприклад, доктор права А. Гальбан - поляк, К. Томащук, К. Ісопеску-Грекул - румуни, Є. Ерліх, К. Адлер, Й. Шумпетер - євреї). Викладання здійснювалося виключно німецькою мовою. Все це не могло не позначитися на національному складі студентства, серед якого переважали німці та євреї. Найчисленніша етнічна група серед населення краю - українці, але на юридичному факультеті вони були представлені найслабше. Національний склад студентів юридичного факультету у 1875-1900 рр. (зимовий семестр) виглядав так:

Національність	Німці та євреї	Румуни	Українці	Поляки	Усього
1875-1876	52	10	23	17	104
1880-1881	64	25	19	12	121
1885-1886	72	32	12	20	139
1890-1891	94	46	24	18	180
1895-1896	167	46	18	38	272
1899-1900	179	47	29	34	292

Факультет періоду королівської Румунії (1919-1940 рр.). Оскільки ніхто з колишніх викладачів факультету не залишився працювати на Буковині, вакантні посади обійняли професори, які прибули з різних університетів Румунії. Одним із перших на той час пов'язав свою долю з юридичним факультетом Максиміліан Гакман. Із 1919 р. він став професором кафедри комерційного права та деканом факультету у 1920-1921 н. р. З Бухарестського університету прибули професор Константін Редулеску (на кафедру кримінального права та кримінології) та професор Георге Дрегенеску (на кафедру цивільного права). На кінець 1923-1924 н.р. на факультеті вже працювало десять професорів, один приват-доцент і чотири лектори.

У 1921 р. після реорганізації Чернівецького університету за зразком румунських навчальних закладів на юридичному факультеті було сформовано два відділення: юридичне та політико-економічне, з метою забезпечення належної підготовки фахівців відкрито нові кафедри (наприкінці 1923 р. їх було сім).

Згідно з регламентом факультету підготовка фахівців здійснювалася за двоступеневою системою: на першому етапі навчання, що тривав три роки, студенти отримували диплом ліценціата, а на другому - доктора наук. Уводилося поняття «основних» дисциплін, відвідування яких було обов'язковим. Щоб здобути диплом ліценціата, студенти вивчали енциклопедію права, право Румунії, адміністративне право, кримінальний процес, фінанси та статистику; комерційне право і комерційну процедуру, цивільний процес; міжнародне публічне і приватне право, історію права та кримінологію. Крім зазначених лекційних курсів проводилися також обов'язкові семінарські заняття.

На другому етапі навчання докторанти вивчали право Румунії (спецкурс), порівняльне цивільне право, порівняльне конституційне право, порівняльне кримінальне право та кримінологію; міжнародне приватне право, порівняльне конституційне право, церковне право та церковну політику, соціологію права та філософію права.

Керівництво факультетом здійснювалось радою на чолі з деканом. Деканами факультету у міжвоєнний період були Максиміліан Гакман (1920-1921, 1939-1940), Константін Редулеску (1921-1925), Георге Дрегенеску (1925-1927), Апастасіє Гіческу (1931-1938), Іоан Лунгуляк (1938-1939).

Майже щороку оновлювалися лекційні курси. У 1923-1924 н.р. деякі професори опублікували свої лекції: професор К. Редулеску - курс кримінології, кримінального права й процесу; професор Г. Дрегенеску - курси цивільного права та енциклопедії права; професор М. Гакман - порівняльного комерційного права. У 1933-1934 н. р. професор Георге Алексіану видав тритомник «Курс конституційного права».

Для вдосконалення фахової майстерності використовувалась така форма, як стажування в інших вищих навчальних закладах. Так, професор Г. Дрегенеску в 1937 р. і 1939 р. стажувався на кафедрах Берлінського, Паризького, Брюссельського, Празького, Віденського та Мюнхенського університетів.

Окремі провідні викладачі виїжджали читати лекційні курси на юридичні факультети інших вузів. Наприклад, у 1936-1937 н. р. професори К. Редулеску та К. Ангелеску отримали запрошення Ясського університету.

Особливого значення надавалося спілкуванню з відомими вченими інших країн. 14 березня 1925 р. з лекцією «Ідея держави у працях Руссо, Канта і Гегеля» перед викладачами факультету виступив видатний представник французької науки, декан юридичного факультету міста Бордо Леон Дюгі, а 20 травня 1937 р. відвідав університет і прочитав лекцію професор права Паризького університету Ле Фур.

Професорсько-викладацький склад факультету проводив плідну наукову діяльність. Видатним ученим у галузі адміністративного права Румунії та педагогом вищої школи зарекомендував себе професор Ераст Тарантул, який працював на факультеті з 1936 р. Він - автор наукових праць «Сучасна держава і політичні партії» (Відень, 1934), «Проблема форми держави в конституції короля Карла II» та «Синкретизм методів і чиста теорія права» (1938).

Чимало наукових і науково-методичних праць написав професор М. Гакман. Це дослідження міжнародного та приватного права, комерційного й вексельного права. На початку 30-х років професор М. Гакман видав двотомник «Порівняльне торговельне право» та монографію «Німецька дипломатія у міжвоєнний період». У вересні 1935 р. М. Гакман взяв участь у міжнародному конгресі права (Мюнхен), а в 1936 р. - у роботі третього Конгресу Академії права (Берлін).

Незважаючи на матеріальні труднощі, факультет в окремі роки мав свій науковий журнал «Буковина. Журнал права, соціології та кримінології» (1928), а також факультетський щорічник, в якому друкувалися матеріали науково-методичного характеру.

Варто зазначити, що батьки вважали престижним навчати своїх дітей на юридичному факультеті. Якщо в 1920-1921 н. р. на факультеті навчалось 515 студентів, то в 1937-1938 н. р. - 936 осіб. Найбільше студентів навчалось в 1933-1934 н. р. - 1012, що становило третину всієї кількості студентів університету і було характерною тенденцією для вузів Румунії. Загалом 1918-1940 рр. вважають періодом зростання факультету

Відроджений юридичний факультет. На межі 80-90-х років у соціально-економічному та суспільно-політичному житті країни сталися глибокі якісні зміни незворотного характеру. Все нагальнішою ставала потреба у відродженні й утвердженні цивілізованих засобів регулювання суспільних відносин, насамперед, права. Тому відродження юридичного факультету у Чернівецькому університеті диктувалося потребами часу. Ініціатором процесу відродження став доцент П. С. Пацурківський.

Першочергово найскладнішою виявилась проблема знаходження адекватної форми діяльності факультету, адже, щоб працював юридичний факультет, потрібні були спеціалізовані кафедри та штатні викладачі. Тодішній декан юридичного факультету Київського національного університету імені Тараса Шевченка В. Г. Гончаренко запропонував відродити юридичний факультет у Чернівецькому університеті на перших порах у формі філії юридичного факультету столичного університету. 30 квітня 1991 р. Міністерством вищої та середньої спеціальної освіти УРСР було прийнято рішення про відновлення з 1 травня 1991 р. саме у вищезазначеній формі юридичного факультету Чернівецького університету. В 1991 р. здійснено перший набір студентів на юридичний факультет загальною чисельністю 52 особи на денну та 81 - на заочну форми навчання. Нині тут навчаються майже 800 денної та понад тисяча студентів заочної форми навчання.

Це дало змогу із самого початку залучити до викладацької та наукової роботи на факультеті найкращих викладачів Київського університету, докторів юридичних наук, професорів В. Л. Мунтяна, М. І. Козюбру, О. О. Шевченка, Л. К. Воронову, М. М. Михеєнка, В. М. Шаповала, М. Й. Штефана, Л. П. Юзькова; кандидатів юридичних наук, доцентів М. І. Неліпа, В. Ф. Мелященка, Я. І. Безуглу, В. Ф. Кузнецову, С. Д. Шапченка, Є. В. Фесенка; докторів юридичних наук, професорів Інституту держави і права ім. В. М. Корецького НАН України Я. М. Шевченко, В. Б. Авер'янова, О. М. Костенка, докторів юридичних наук, професорів Львівського національного університету імені Івана Франка З. В. Ромовську та В. М. Косака. Завдяки їх піклуванню на юридичному факультеті Чернівецького університету започатковано планомірну підготовку власних науково-педагогічних кадрів, закладено початок формування сучасної наукової школи.

Особлива роль у фаховому становленні професорсько-викладацького складу юридичного факультету загалом і кафедри конституційного, адміністративного та фінансового права насамперед, безумовно, належить Вороновій Лідії Костянтинівні. Вона власним прикладом, своїми громадянськими та професійними якостями показала, яким має бути сучасний юрист, науковець і педагог вищої школи України. Величезних зусиль Лідія Костянтинівна доклала до появи кожного доктора та більшості кандидатів наук на факультеті. Завдяки її високому особистому авторитету відроджений юридичний факультет Чернівецького університету стали позитивно сприймати в Україні, він відомий також за її межами. Зусиллями професора Л. К. Воронової на факультеті створено потужну наукову школу з фінансового права.

З моменту відродження юридичного факультету його штатними викладачами, аспірантами та співробітниками захищено п'ять докторських (П. С. Пацурківським, А. З. Георгією, А. А. Козловським, М. К. Якимчуком, М. В. Никифороком) і 54 кандидатські дисертації.

Науковому становленню та зростанню науково-педагогічних кадрів правознавців сприяють постійно діючі на факультеті докторантура й аспірантура.

Викладачами факультету опубліковані підручники та навчальні посібники з грифом Міністерства освіти та науки України: «Фінансове право» та «Банковско-фінансово-правовий словарь-справочник» (за редакцією Л. К. Воронової); «Фінансове право»; П. С.

Пацурківський «Сучасні проблеми правопізнання», А. З. Георгіца «Конституційне право зарубіжних країн», А. З. Георгіца та С. О. Чикурлій «Конституційне право зарубіжних країн», М. К. Якимчук «Наукові засади управління в органах прокуратури України», А. З. Георгіца та С. О. Чикурлій «Міжнародне публічне право», С. В. Вишновецька «Міжнародне приватне право», В. Г. Перепелюк «Адміністративний процес. Загальна частина», В. Г. Перепелюк «Конституційні процедури. Державне процесуальне право».

Найголовнішим наслідком такої системної, наполегливої та цілеспрямованої багаторічної роботи з підготовки науково-педагогічних кадрів стало істотне підвищення якості наукових розроблень і рівня професійної підготовки студентів. Цей потужний науково-педагогічний колектив об'єднано у 6 кафедр: теорії й історії держави і права, конституційного, адміністративного та фінансового права, цивільного права, кримінального права та криміналістики, міжнародного права, правосуддя.

На факультеті регулярно виходить щоквартальник «Науковий вісник Чернівецького університету: Правознавство», науковим редактором якого є професор П. С. Пацурківський. Видання включене ВАК України до переліку фахових зі спеціальності «Правознавство».

25 березня 2003 р. заснований міжнародний правовий часопис «Проблеми філософії права», ініціатором його появи й одним із редакторів є доктор юридичних наук, професор А. А. Козловський. Нині вийшло друком три томи часопису. Опубліковано три випуски «Ерліхівського вісника» (науковий редактор - професор М. К. Якимчук).

На базі факультету проведено п'ять міжнародних наукових конференцій: «Проблеми фінансового права» (1996), «Фінансово-правова доктрина постсоціалістичної держави» (2003), «Законодавча дефініція: логіко-гносеологічні, політико-юридичні, морально-психологічні та практичні проблеми» (2006), «Кодифікація законодавства: теорія, практика, техніка» (2008), «Правотворчі помилки: поняття, види, практика і техніка виявлення та подолання» (2008). Дві всеукраїнські наукові конференції: «Сутність, цілі та засоби права» (2002) та «Право в системі соціальних норм: історико-юридичні аспекти» (2005).

На факультеті функціонують 5 повністю обладнаних лекційних і 16 семінарських аудиторій, кодифікаційна та криміналістична лабораторії, комп'ютерний клас, Інтернет-центр, центр європейських студій, студентська юридична клініка, центр Студентського наукового товариства імені Євгена Ерліха. Університетська бібліотека щорічно отримує близько 50 найменувань періодичних видань з юриспруденції, чимало нової наукової та навчальної літератури.

Ефектною формою роботи з підготовки висококваліфікованих фахівців-юристів стало, зокрема створення Єдиного банку даних про випускників юридичного факультету Чернівецького університету. Із 325 випускників магістратури денної форми навчання понад 250 зайняті науковою та науково-педагогічною роботою у вищих навчальних закладах юридичного профілю різного рівня акредитації та різних форм власності. З 915 випускників-спеціалістів денної форми навчання понад 200 працюють в органах прокуратури України, ще понад 150 - в судах України, понад 300 - юристами у різних закладах, установах та організаціях. І зовсім несподіваним виявилось для факультету, що понад 100 його випускників успішно працюють у банківській сфері країни, а окремі з них мають дуже високі професійні досягнення, зокрема Арсеній Петрович Яценюк, Андрій Григорович Пишний, Сергій Миколайович Миськів.